

New York Times bestseller-sorozat

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

és a VÉGTELEN KOZMOSZ

MAX BRALLIER

Illusztrálta: DOUGLAS HOLGATE

És most, olvasóink, eme
nagyyszerű történet
dicsőjében eddig...

HALLÓ?
VAN OTT...?

Tartsd meg az összes
kérdésed a végéig.

Bunkó.

Hőseink találtak egy
rejtélyes üzenetet közvetítő
adó-vevőt. Igyekeztek
gyorsan megjavítani, hogy
tudjanak kommunikálni...
mielőtt még túl késő!

Meg kell
javítanunk a rádiót,
hogy tudjunk
kommunikálni!

MIELŐTT
MÉG TUL
KÉSŐ!

Csak hogy nem
is ezt mondtad.
Tök morcos és
irigy voltál.

Aztán
felvidítottunk!
Hurra!

Ez aztán **tényleg**
kíváncsivá teszi az
embert, ugye?

Hogy vajon **tényleg**?

De most **tényleg** ok...

**AZ UTOLSÓ SPÁCOK
A FÖLDÖN?®**

Ugyanakkor a gonosz
erőknek megvolt a maguk
terve...

JACK SULLIVAN!
ÖRÜLÖK,
HOGY VÉGRE
MEGISMERHETLEK.
TUDOD, KI
VAGYOK?

Az említett
gonoszt sikerült
megfekezni.

Ősi Rezzöch,
a Világok
Pusztítója

(És úgy ténik,
hogy perverz
kukkoló is.)

ÉS MI MOST...
<KÖHÖG>... MIND
JÓ BARÁTOK
VAGYUNK?

Ööö... nem.

Nem vagyunk barátok.

Te egy táhó vagy,
Rezzöch.

De TÉNYLEG
megtudtuk, hogy
vannak valahol más
emberek!
És élnek!

MEGINT
HURRÁ!

És most,
készüljetek fel...

BRALLIER & HOLGATE

AZ UTOLSÓ SRÁCOK A FÖLDÖN

és a VÉGTELEN KOZMOSZ

A végtelen
MICSODA?

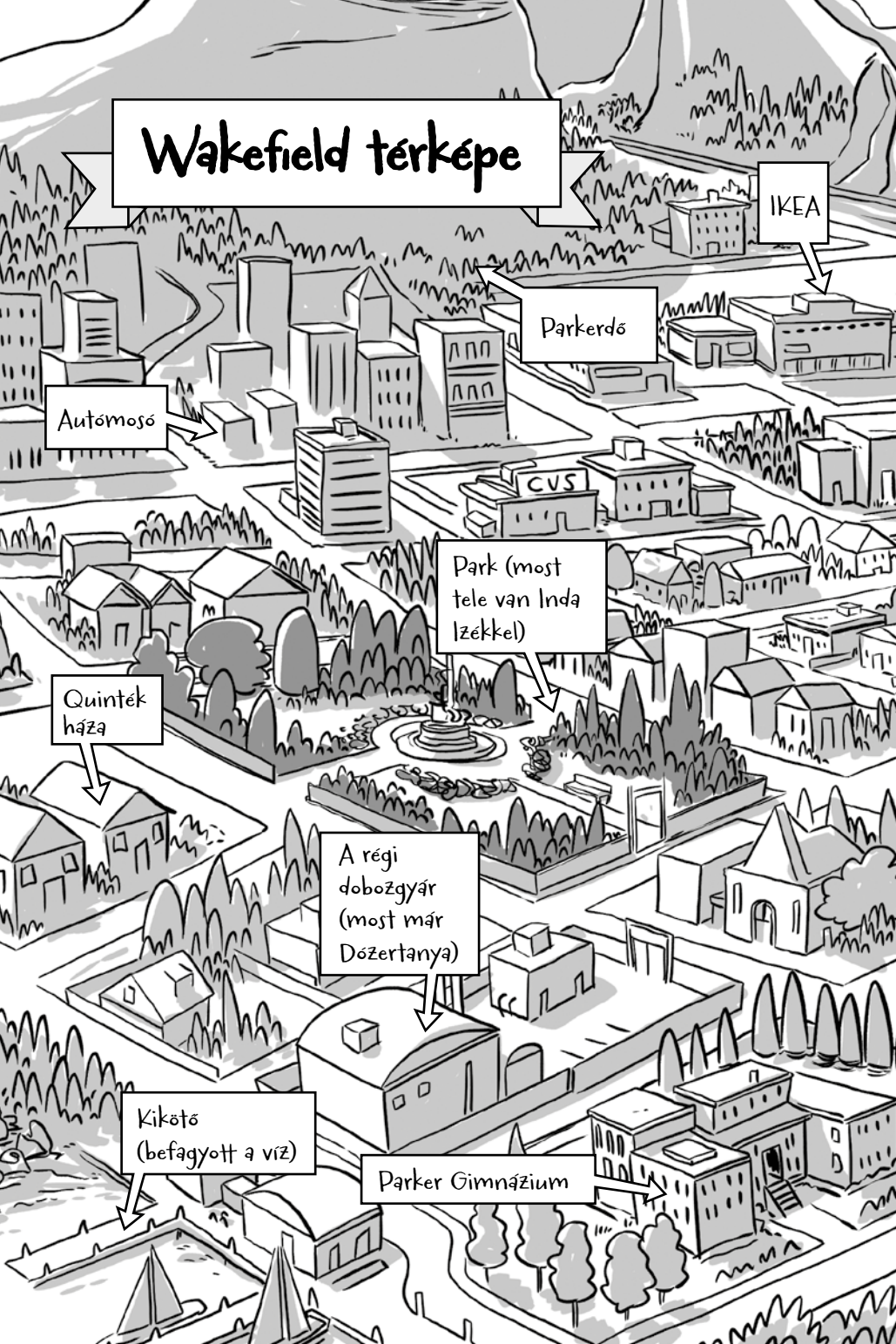
Ezek a címek
továbbra **SEM** valami
bizalomgerjesztők,
srácok.

Rendkívül
nyugtalanító.
<szüres>

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Wakefield térképe

Autómosó

IKEA

Parkerdó

CVS

Park (most
tele van lnda
lzekkel)

Quinték
háza

A régi
dobozgyár
(most már
Dózertanya)

Kikötő
(befagyott a víz)

Parker Gimnázium

Karácsonyfafarm

Szupermarket

Fő tér, ahol megtalálható:

- A lombfű
- Joe bácsi pizzeriája
- A szörny haverjaink!

Régi déli temető

Al bácsi szemetlerakója
(Zombitanya)

Városi könyvtár

Wakefield óvárosa

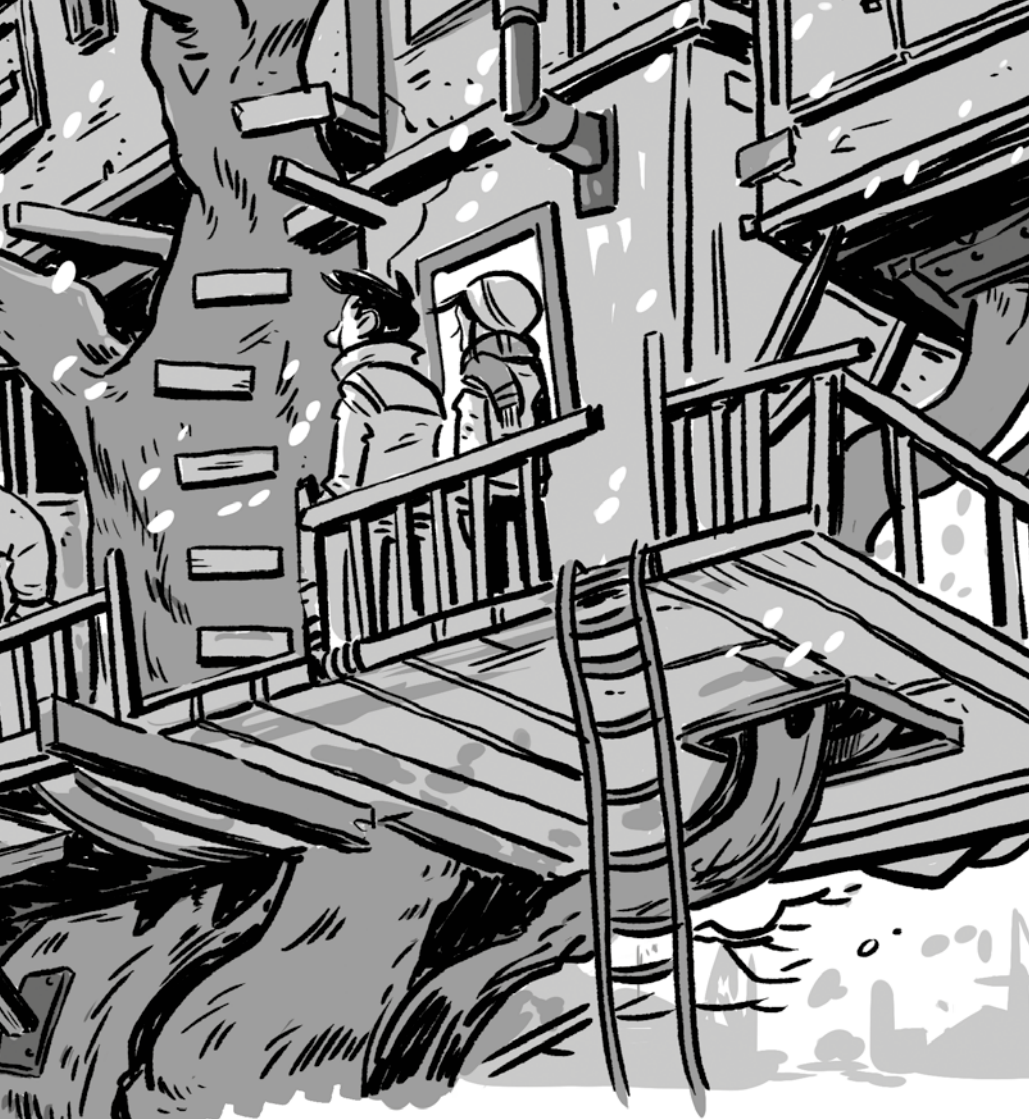
Multiplex mozi

Rendben,
barátaim,
itt az idő!

Első fejezet

Szóval mindjárt berobbanunk a világűrbe. Katapultálunk és kilövünk. Kivetődünk, mint valami rakéta a lomb-erődünk tetejéről, azzal a valamivel, amit úgy hívnak, hogy Szánkókilövő. De miért? Miért kászálódunk be egy

hatalmas csúzliba, hogy kilőjük magunkat a
tetőről?

Hát miért mászta meg egy öreg fazon a Mount
Everestet?

MERT OTT VAN!!!

Igazándiból egyáltalán nem ez az oka. A Szánkókilövő, persze, nem volt csak úgy „ott”. A legjobb barátom, Quint Baker építette.

– Quint, biztos vagy benne, hogy ez biztonságos? – érdeklődöm.

Egy pillanatra eltöpreng, és azt mondja:

– Nem. De nem vagyok benne *nem biztos*.

– Mi a baj? Kicsit izgulsz, Jack?

Ő a haverom és a kiszemeltem, June del Toro. Tudom, hogy cukkol, de tényleg összeszorult egy kicsit a gyomrom. Többnyire tökre benne vagyok az izgalmas dolgokban, a veszély nem számít. De ez más.

Még vetek egy utolsó pillantást a Szánkókilövőre, mielőtt beszállok.

– Quint, ez úgy néz ki, mint egy fegyver, amit a középkorban használtak ostromra! Vagy arra, hogy megvédenek egy várat egy seregnyi orktól! Vagy arra, hogy egy seregnyi orkkal ostromoljanak! Nagyon hasznos lenne, ha ostrom alatt lennénk, de nagyon *nem* vagyunk ostrom alatt.

– *Hó* alatt vagyunk – vigyorog June.

– Az nem ugyanaz – válaszolom. – Még csak nem is hasonlít.

– De *szerintük* igen – mondja June.

A szörnyekről beszél, akik a barátaink. A nagyjából egytucatnyi szörnyről, akik itt laknak velünk a lombterődben,

és segítenek nekünk felkészülni a kilövésre. Meg a sok másik szörnyről odalent, a wakefieldi Fő téren.

És ez így is van. A szörnyek valószínűleg jobban tartanak a hótól, mint amennyire mi tartanánk egy seregnyi orktól. Nem egy önbizalomra inspiráló társaság...

Hé! Senki sem fogja lestoppolni a szörnyhaveromat, Róvert, és pláne nem fog senki az ágyamban aludni! Lesújtó pillantást vetek Skaelkára. Ő az ott, a nagy fejszével.

A nagy cimborám, Dirk Tahó – a négytagú baráti társaságunk utolsó tagja – megszólal:

– Elég a dumából! Megyünk. Sisakot fel.

- Sisak fent! – feleljük.
- Úszógumit fel! – kiáltja Quint.
- Fent! – válaszolják a barátaim.
- Fent! – válaszolom. De ez csak részben igaz.

Tudod, Quint azonnal felfúvódó úszógumit is tervezett. Olyan, mint egy testre való légzsák. De én Jack Sullivan vagyok! Nekem nincs szükségem rá! Quint viszont aggódós típus, ezért belementem, hogy felvegyem.

Azt viszont *nem* említettem neki, hogy én mennyei nasikkal töltöttem fel az enyémet! Most komolyan, mennyi

az esélye annak, hogy azonnal felfúvódó úszógumira lesz szükségem? Nem sok. És mennyi az esélye annak, hogy mennyei nasikra fogok vágyni? SOKKAL NAGYOBB. Ráadásul így a barátaimnál sokkal kevésbé béna külsővel császálhatok. Látod?

– Lőhettek, ha készen álltok! – szól Quint a szörnyekhez. Az arcán széles vigyor. Az vigyorgó így, aki mindig is ki akarta mondani, hogy „lőhettek, ha készen álltok”, és végre megkapta rá a lehetőséget.

Skaelka hátrahúzza a szánkót. A lomberőd recseg. Zúgást hallok, fémes csörgést meg fogaskereket. Tényleg megtörténik, és már nem lehet megállítani.

És akkor...

Most nem csupán összeszorul a gyomrom. Olyan, mint-ha zsebkés szaladna belé, vagy inkább egy ágyúgolyó, aztán baromira felfordul. Olyan sokáig repülünk a levegőben, hogy már kész E. T.-nek érzem magam. És...

BUMM!

Leborotváljuk egy kínai kajálda tetőszerkezetét, áttörünk a Mekin, aztán kirepülünk egy harmadik éttermen. Teljes szánámokfutás.

Előttünk egy kamion, az oldalára borulva és jéggel borítva. Úgy fest, mint egy versenyzős játék díszlete.

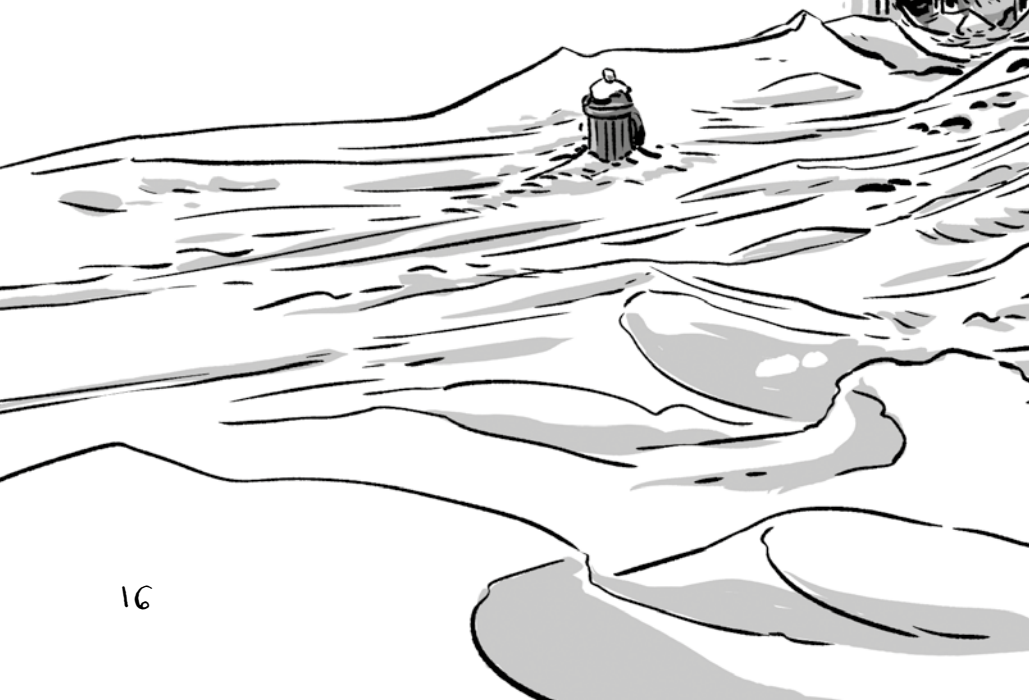
És meglátok valamit éppen a kamionon túl.

Egy szörnyet.

Egy szörnyet, ahogy ott áll a hatalmas alakjával a kavargó hóban, és ránk vár. Egyetlen hatalmas ökle a talajon pihen. A szörny előrehajol. Vicsorog, és...

Igazából... tudod, mit? VÁRJUNK CSAK!

Ez most jó alkalom arra, hogy elmagyarázzak egypár dolgot. Például tudod-e, hogy MIÉRT

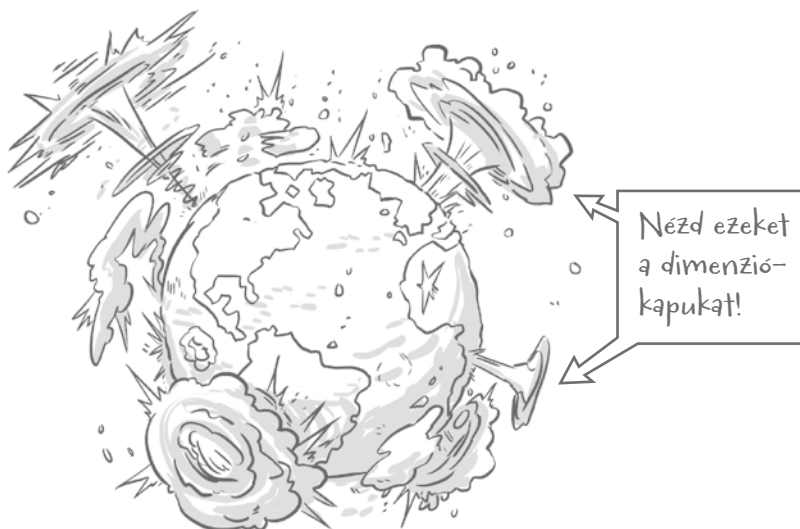

szállunk egy halálos szánkóval a levegőben? Tényleg, eljött a tutifix visszajátzás ideje...

KORÁBBAN... AZ UTOLSÓ SRÁCOK KALANDJAIBAN:

Hét hónapja kezdődött minden – a Szörnyapokalipszissel. Dimenziók közötti kapuk nyíltak meg a Föld fölött, így:

A dimenziókapuk *durva dolgokat* engedtek be a világunkba: hatalmas szörnyeket, ijesztő lényeket és fülbemászó, sikoltozó furcsaságokat. Ráadásul – és ez elég erős! – a borzalmas zombivészt, ami élőhalottá változtatta az emberiség nagy részét.

Vannak jó szörnyek, és vannak rossz szörnyek. A jó szörnyek most már a spanjaink! Itt laknak a kisvárosunkban, Wakefieldben, a Fő téren.

A rossz szörnyek *tényleg* rosszak. Az ördögi szuper gonoszt, Ősi Rezzőchot, a Világok Pusztítóját istenítik. De a jó hír...

Rezzőch továbbra is egy másik dimenzióban rekedt! Megpróbált átjönni a *mi* világunkba, hogy rossz dolgokat csináljon, mert a dimenziók között járkáló gonosztevők már csak ilyenek. Mi viszont keresztülhúztuk a tervét!

Egy darabig szuper volt az élet! Én, a barátaim és a szörnyhaverjaink megküzdöttünk a gonosszal, és jól éreztük magunkat. De egy hónapja minden megváltozott...

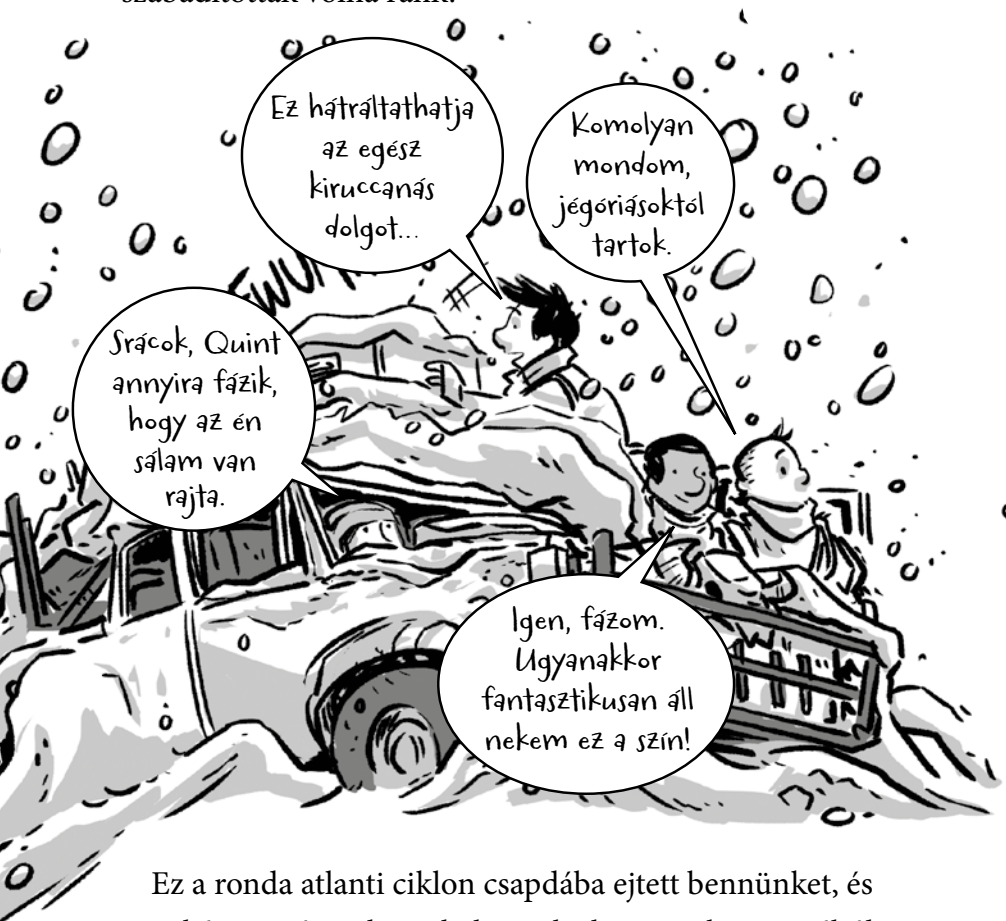
Találtunk egy RÁDIÓT.

És az a rádió adást fogott MÁS EMBEREKTŐL...

Szóval a múlt héten úgy voltunk vele: KIRUCCANUNK! A cél: New York. Telepakoltuk a szörnyharcos kisteherautónkat, a Benga Mamát, és már éppen indulni készültünk. De aztán...

Jött egy hóvihár. Akkora hóesés, mintha az Ice Lordsból szabadították volna ránk!

Ez a ronda atlanti ciklon csapdába ejtett bennünket, és arra kényszerített, hogy halasszuk el az utunkat. Igazából ez engem egyáltalán nem zavart, mert amúgy is rossz érzés lett volna itt hagyni a szörnybarátainkat. Tudod, a hó fogalma tökre újdonság volt a szörnyeknek.

És nagyon berezeltek tőle.

Brutálisan.

Szóval, mi CSAPDÁBA estünk, a szörnyek pedig KÉTSÉGBE.

Komolyan mondom, a Föld az én dimenzióm. Az én világom. És nem tetszett, hogy a szörnyek félnek a hótól – rossz vendéglátónak éreztem magam!

Így hát elhatároztam: „Be fogom BIZONYÍTANI nektek, hogy a hótól egyáltalán nem kell félni! A lehető leghalál-megvetőbb és legdrámaibb módon fogom bebizonyítani! Egyenesen megrohamozzuk a havat – szánkózással! ŐRÜLT szánkózással... vagyis azzal, hogy KILÖVETJÜK MAGUNKAT A LOMBERŐDBŐL EGY SZÁNKÓBAN!”

Először is téliesítettük a lomberődöt.
Kukkants be...

A legnagyobb téli kiegészítés a Szánkó-
kilövő volt. Tudod, a Zombiapokalipszis
utáni élet első számú szabálya, hogy *nincse-
nek szabályok*, így mindent megtehetsz – és
meg is *kell* tenned –, akár tökre képtelen
módon!

Palackraketa-
kilövők

Landolóhely a
távírányítású
helikopternek.

Forrócsoki-üst

Jégcsapágyú

Hordozható
hőgolyókilövő

Kölés
jakuzzi

Teljesített tévé fatott
játékkonzolokkal

Villanygenerátor
és Rover-
melegítő készülék

Fegyver- és
kábtyúraktár, meg
a Quint tervezte
videójáték-futórendszer

Külső védelmi
egységek (most
jég borítja őket!)

Igazából kamuztam: az első számú szabály az, hogy ne szenvedj zombiharapást, és egy szörny se faljon fel. De utána tényleg a minden határon túlmenő képtelenségről szóló szabály jön.

Úgyhogy beszálltunk a Szánkókilövőbe, a szörnyhaverjaink kilőtték bennünket, elkezdtünk *túl messzire és túl gyorsan* repülni, most pedig...

VISSZA A MOSTANI BORZALMAS
ÉS IJESZTŐ SZÖRNYJELENETHÉZ.

– Srácok! – kiált fel June. – A röppályánk egyenesen az egykezü szörny szája felé tart!

– Tudom, tudom! – mondom.

Villámsebességgel kielemezem a helyzetet, minden lehetséges manővert és esélyt a támadásra. Szerintem úgy tettem szert erre a képességre, hogy túl sok filmet néztem, túl sok képregényt olvastam, és túl sok videójátékkal játszottam...

Tehát az óriási szörny pofája felé száguldván rájövök, milyen bátor, vitéz, oroszlánszívű cselekedetre van szükség...

– KIFELE! – ordítom. – MENEKÜLJETEK! ENGEDJÉTEK SZABADJÁRA A GYÁVA ÉNETEKET, SRÁCOK!

– De hát a járművem, Jack! – kiált fel Quint.

Quint agya *nem* egy akcióhős agy. Hanem másfajta szuperagy. De egyszerűen nem tudja feldolgozni, hogy a sorsára hagyjon valamit, amivel olyan sokat dolgozott. Nem aggasztja a küszöbönálló halál.

Így helyette is nekem kell aggódnom. Megragadom a pulcsiját, és...

ROPP

BUMMI!

RECS

Hajót
elhagyni!

Ez nem hajó,
barátom!
Ez egy szánko!

MINDEGY,
ELHAGYNI!

HAMM!

NYAMM! NYAMM!

Második fejezet

Az „elhagyni” jó döntésnek bizonyult.

Nagy nyelés, aztán a hatalmas bestia gyomrának korgása hallatszik. Lenyelte a szánkót. Két másodperccel később *minket* is lenyelt volna.

Szörnyű morgás hasít a levegőbe.

– Gyerünk! – kiáltja June. Talpra ránt engem. Dirk Quintet húzza ki a hóból, aztán kirohanunk a nyílt utcára.

Akkora hófúvás tombol, mintha egy hógömb belsejében lennék. Olyan, mint amikor fel kell kelned az éjszaka közepén, hogy pisilj egyet, de nem látsz *semmit* sem. Csak hát akkor a legrosszabb esetben beleesel a vécécészébe. Itt viszont az a legrosszabb eset... tudod... a szörny általi halál.

ROPP!
ROPP!
ROPP!

Szinte pattogunk a levegőben. Úgy ROPOG a hó, hogy az már fülsiketítő. A szörny elindult utánunk, de csak a két hatalmas, trappoló lábfejét látom.

– Srácok! Fedezékbe kell vonulnunk! – kurjantom.

Úgy használom a kaszabolómat, mintha bot lenne: előre-botladozva döfködök vele. Márpedig a kaszaboló *nem* erre való. Szörnyekkel való küzdelemre való! Ez a tuti fegyverem. Blargot is a kaszabolóval mészároltam le! Thrull-lal is megküzdöttem vele! Vele vágtam át a Király Fenevadat fogva tartó lasszókat!

BLARG:

Nagy,
brutális
bestia.

THRULL:

Ember-szörny!
Álcázott áruló
szörny.

KIRÁLY FENEVAD:

Ettől a cucctól voltak furcsa álomlátomásaim, aztán szétnyílt a mellkasom, hogy onnan szóljon hozzám Rézész, és ja, durva volt.

A KASZABOLÓ:

A pusztító fegyverem.

Tényleg odacsaptam vele az összes fenti rossz arcnak.

Szóval igazából ez az ütő a lézerkardom!

ROPP!

A szörny trappolása egyre hangosabb. Egy nyílást látok magunk előtt – olyan, mint egy barlang bejárata. Mi a... – *hol* vagyunk? Azt hittem, hogy a városban, de most meg belebotlunk ebbe a barlangféleségbe?

– Ajjaj! – szólal meg Dirk. – Lehet, hogy jégóriások. A jégóriások barlangban laknak. A *Conan, a barbárból* tudom.

– Ez most komoly, fiúk? – sóhajt fel June. – Ez nem barlang! Ez az autómosó!

Újabb *ROPP!*

– Befelé! – javaslom, azzal berohanunk az autómosó alagútjába.

Odabent bénító a hideg. Quintnek vacog a foga. Tényleg fejlesztésre szorul a téli öltözetünk, különben még azelőtt halálra fagyunk, hogy egy szörny...

MORRRR!

A szörny ordítása besüvít az autómosóba, s mintha visszapattanna a falakról.

– A melák megtalált minket! – kiáltja June. A bejáratnál van.

A bestia forró lehelete felmelegíti a levegőt, párás ködbe burkolva az autómosót.

A homályban megpillantom a szörnyet: egy óriási, egykarú bestia, egyetlen ökölbe szorított manccsal.

Ami egyetlen hatalmas...

- HÚSKAMPÓ! -

NAGY ÖKÖL! ERŐS
MANCS! IZMOS KAR!

Tépett láncok!
Szökevény szörny?!

Levágott kar - milyen
harcokba keveredhetett
ez a pofa?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A szörny – *Húskampó* – lehajol. Bekukucskál az autómosóba.

Ekkor látom meg a szörny *tetején* lévő valamit. Egy alakot, akinek lebeg a sötét köpenye a szélben.

Nyelek egyet.

Óvatosan előrearszolunk, hogy kikukucskáljunk a sar-
kon. Látjuk, hogy az alak felemeli a karját, és begombolja a köpenyt.

Leveszi a csuklyát.

És akkor...

– Húha! – kiáltok fel.

– Te jó ég – szólal meg Quint.

– Ez... ez... egy ember – dadogja June. – Egy ember!